

Sygn. akt III KRS 28/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)
SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)
SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Dorota Białek
w sprawie z odwołania G. P.
od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2009 r.
w sprawie przeniesienia w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 stycznia 2010 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Krajowa Rada Sądownictwa po wniosku Kolegium Sądu Okręgowego w [...],
uchwałą z 12 września 2006 r. przeniosła w stan spoczynku G. P., sędzię Sądu
Rejonowego [...], ze względu trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków
sędziiego na podstawie art. 70 § 1 i § 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju
sądów powszechnych (dalej „usp”).

Sąd Najwyższy wyrokiem z 10 stycznia 2007 r. (III KRS 6/06) uchylił tę uchwałę i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Zauważył między innymi, że Krajowa Rada Sądownictwa nie dysponowała danymi umożliwiającymi krytyczną ocenę (weryfikację prawidłowości) orzeczenia lekarza orzecznika o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego z przyczyn psychiatrycznych (zespołu paranoicznego). Nie było prawidłowe poprzestanie na orzeczeniu lekarza orzecznika i opinii lekarza konsultanta chorób psychicznych bez rozważenia wyjaśnień sędzi dotyczących przebiegu badania psychiatrycznego oraz braku dowodów, że była wcześniej konsultowana lub leczona psychiatrycznie. Nie odnosząc się do wszystkich okoliczności, w tym do zarzutów kwestionujących przebieg badania psychiatrycznego oraz wniosków o stanie zdrowia skarżącej, Krajowa Rada Sądownictwa nie rozstrzygnęła sprawy zgodnie z ustawowo określonymi kompetencjami. Pomijając rozważenie wyjaśnień zainteresowanej sędzi i nie mając żadnych - poza orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS i opinią specjalistyczną lekarza konsultanta - danych o jej stanie zdrowia, nie potwierdziła w wystarczająco przekonujący sposób zasadności orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Zasadne były zarzuty sędzi co do naruszenia art. 70 § 1 usp oraz § 20 ust. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przez Radą,

Po uchyleniu uchwały z 12 września 2006 r. Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła się do Prezesa Sądu Okręgowego w [...] o uzupełnienie wniosku o przeniesienie sędzi w stan spoczynku przez przedstawienie Radzie uzasadnienia wniosku Kolegium Sądu Okręgowego w tym przedmiocie oraz opinii biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zweryfikują orzeczenie lekarza orzecznika z 31 lipca 2006 r. zgodnie z uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2007 r. Kolegium Sądu Okręgowego na posiedzeniu 18 maja 2007 r. podtrzymało swoje wcześniejsze stanowisko w sprawie wystąpienia o przeniesienie sędzi w stan spoczynku oraz postanowiło wystąpić do biegłych lekarzy psychiatry i psychologa z listy biegłych sądowych o wydanie opinii na piśmie czy w ich ocenie jest trwale niezdolna do pracy na stanowisku sędziego oraz czy lekarz orzecznik mógł

stwierdzić to w czasie wykonywanego badania w postępowaniu w ZUS. W dalszym postępowaniu Prezes Sądu Okręgowego w [...] wyznaczył dwóch biegłych lekarzy z listy biegłych (psychiatrę i psychologa) w celu ustalenia i wydania opinii na piśmie. Zostały wyznaczone kolejno dwa terminy badań na które sędzia nie stawiała się. W tej sytuacji Kolegium Sądu Okręgowego 2 lipca 2009 r. podjęło uchwałę o wystąpieniu do Krajowej Rady Sądownictwa o przeniesienie sędzi w stan spoczynku z uwagi na dwukrotne niestawiennictwo na terminy badań lekarskich przez biegłych sądowych lekarza psychiatrę i psychologa, a tym samym uniemożliwienie wydania opinii o zdolności do sprawowania urzędu sędziego. Ponadto wniosło o umorzenie przez Krajową Radę Sądownictwa wcześniejszego postępowania w sprawie przeniesienia sędzi w stan spoczynku z uwagi na stwierdzoną przez lekarza orzeczenia trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z 10 września 2009 r. postanowiła przenieść sędzię G. P. w stan spoczynku na podstawie art. 71 § 2 usp. Wniosek Kolegium uznano za zasadny. Biegli dwukrotnie wyznaczali termin badań lekarskich, tj. w dniach 18 maja 2009 r. i 16 czerwca 2009 r. Sędzia odbierała wezwania jednak nie stawiała się na wyznaczone badania. Pismem z 31 maja 2009 r. zawiadomiła Kolegium, że kolejne wezwanie na badanie ocenia jako nieskuteczne prawnie. Sędzia wniosła do Krajowej Rady Sądownictwa o oddalenie wniosku Kolegium z 2 lipca 2009 r. jako nieważnego i bez podstawy prawnej (ewentualnie o jego odrzucenie). Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że sędzia bez uzasadnionej przyczyny nie poddając się badaniu, o którym mowa w art. 71 § 2 usp, przy wszystkich dotychczasowych okolicznościach sprawy (badanie przez orzecznika ZUS, wyrok Sądu Najwyższego) - wyczerpała okoliczności z art. 71 § 2 usp i dlatego uchwałą z 10 września 2009 r. postanowiła przenieść sędzię w stan spoczynku.

W odwołaniu od uchwały z 10 września 2009 r. sędzia zarzuciła jej sprzeczność z prawem:

„ - art. 175 ust. 1 i art. 68 ust. 1 Konstytucji;

- art. 70 § 1-3 i art. 71 § 2 i 73 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych;

- art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa i § 20 ust. 1 i 3 oraz § 25 rozporządzenia Prezydenta RP z 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS oraz postępowania przed Radą;
- przepisami ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, w szczególności art. 23 pkt 5;
- art. 32 § 1 i 31 § 1 ustawy z 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty;
- oraz z „zasadami wynikającymi z treści: art. 193 k.p.c., 379 k.p.c., 284 k.p.c., 328 § 2 k.p.c., art. 58 k.c., art. 281 k.p.c. w związku z art. 49 k.p.c., art. 2 k.p.k., art. 11¹ kodeksu pracy w związku z art. 23-24 k.c., prawa do obrony”.

Skarżąca wniosła o uchylenie uchwały oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i dlatego zostało oddalone.

Wstępna ocena zarzutów odwołania wymaga wskazania, że do postępowania w tej sprawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 13 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). Zatem zakres tej oceny wyznacza podstawa rozstrzygnięcia przyjęta w skarżonej uchwale Krajowej Rady Sądownictwa z 10 września 2009 r., która jest inna niż w uchwale z 12 września 2006 r., którą uchylił Sąd Najwyższy wyrokiem z 10 stycznia 2007 r. Uwaga ta łączy się z tym, że odwołanie wiele zarzutów kieruje do podstaw faktycznej i prawnej poprzedniej uchwały o przeniesieniu w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby. Zostały one już ocenione w wyroku Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2007 r. i nie odnoszą skutku jako bezprzedmiotowe ze względu na inną podstawę prawną i faktyczną kolejnej uchwały o przeniesieniu w stan spoczynku. Skoro podstawy tej nie stanowi trwała niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego (art. 70 § 1 usp), to tracą na znaczeniu zarzuty związane z naruszeniem przepisów o przeprowadzeniu pierwotnego badania przez lekarza orzecznika i lekarza konsultanta psychiatrę oraz oparciem orzeczenia o uznaniu za trwale niezdolną do pełnienia obowiązków sędziego na podstawie dokumentu postanowienia z 30 maja

2006 r., w sprawie IV Kp .../06. Niemniej w wyroku z 10 stycznia 2007 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Prezes Sądu Okręgowego był uprawniony do przedstawienia tego dokumentu lekarzowi orzecznikowi ZUS, a za jego pośrednictwem specjalście psychiatrze. Obecnie trwała niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego nie stanowiła podstawy przeniesienia w stan spoczynku, zatem nie mają znaczenia dalsze zarzuty koncentrujące się na przeprowadzeniu badań przez lekarza orzecznik i konsultanta psychiatrę z wykorzystaniem dokumentu w sprawie IV Kp .../06, konsekwentnie również zarzuty naruszenia przepisów ustawy z 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i dentysty (art. 31 ust. 1 i art. 31 ust. 1), a także przepisu art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Z tych samych względów inna podstawa obecnej uchwały nie wymagała zawieszenia postępowania na wniosek odwołującej się z 13 stycznia 2010 r. do czasu zbadania przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, czy ujawnienie dokumentów w sprawie IV Kp .../06 nie naruszało ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Z tymi niezasadnymi temporalnie i przedmiotowo zarzutami nie może łączy się też naruszenie art. 2 k.p.k., jako że dla przedmiotu sprawy nie jest właściwe postępowanie karne.

Nie wszystkie zarzuty odwołania łączą się też z koniecznym wyjaśnieniem na czym polega błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa. Trudno wszak stwierdzić naruszenie w tej sprawie art. 175 ust. 1 Konstytucji („Wymiar sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe”) oraz z jej art. 68 ust. 1 („Każdy ma prawo do ochrony zdrowia”), skoro pomija się jednocześnie przepis art. 180 ust. 3 ustawy zasadniczej, który dla tej sprawy ma znaczenie pierwszoplanowe (kluczowe). Zgodnie z nim „Sędzia może być przeniesiony w stan spoczynku na skutek uniemożliwiających mu sprawowanie jego urzędu choroby lub utraty sił. Tryb postępowania oraz sposób odwołania się do sądu określa ustawa”. Ten konstytucyjny warunek prawidłowego wymiaru sprawiedliwości oznacza, że sędzia podlega kontroli czy choroba lub utrata sił uniemożliwia mu sprawowanie urzędu. Innymi słowy szczególny przepis art. 180 ust. 3 Konstytucji wyłącza, przy braku przeciwnej argumentacji, zarzut naruszenia art. 175 ust. 1 i 68 ust. 1 Konstytucji.

Konstytucyjną normę z art. 180 ust. 3 wypełniają przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych - art. 70, 71. Sędziego przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego kolegium, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego (art. 70 § 1 usp). Z żądaniem przeniesienia w stan spoczynku oraz zbadania niezdolności do pełnienia obowiązków przez sędziego i wydania orzeczenia może wystąpić zainteresowany sędzia lub właściwe kolegium sądu (art. 70 § 2 usp).

W orzecznictwie podkreśla się, że jest to szczególne postępowanie, w którym badania sędziego nie przeprowadza się w trybie właściwym dla orzecznictwa w sprawach o świadczenia z ubezpieczenia społecznego, stąd zarzuty odwołujące się do tych przepisów nie mają zastosowania. Dostrzega się przy tym pewną ułomność tego rozwiązania ze względu na brak kontroli instancyjnej orzeczenia lekarskiego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2008 r., III KRS 4/08). Z drugiej strony aby norma konstytucyjna była przestrzegana to sędzia musi się poddać badaniu, stąd też zwraca się uwagę, że stanowi to obowiązek służbowy sędziego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 maja 2006 r., III KRS 3/06, OSNP 2007 r. Nr 11-12, poz. 177).

Sędzia może być przeniesiony w stan spoczynku, jeżeli bez uzasadnionej przyczyny nie poddał się badaniu, o którym mowa w art. 70 § 2, jeżeli z żądaniem badania wystąpiło kolegium sądu albo Minister Sprawiedliwości (art. 71 § 2 usp).

Istotny zarzut w ocenie odwołującej się dotyczy zaniechania skierowania jej na badania przez lekarza orzecznika ZUS po uchyleniu pierwszej uchwały, gdyż przeniesienie w stan spoczynku z powodu odmowy poddania się badaniom odnosi się tylko do badań lekarza orzecznika ZUS, a nie innych badań (lekarzy biegłych). Zarzuca, że skoro nie została ponownie skierowana na badania lekarza orzecznika ZUS, to doszło do naruszenia prawa (art. 71 § 2 w związku z art. 70 § 1 i 2 usp), gdyż po uchyleniu poprzedniej uchwały badań nie mogli przeprowadzić biegli sędziowie, pomijając dalsze zarzuty, które mają usprawiedliwiać niestawiennictwo odwołującej się na badania biegłych. Stanowisko to nie jest zasadne z kilku względów. Przede wszystkim ustawa (usp) wymaga rozpoczęcia oceny zdolności zdrowotnej do pełnienia obowiązków sędziego przez lekarza orzecznika (art. 70 § 1

usp). Nie wynika jednak z tego, że jego orzeczenie jest zawsze decydujące, gdyż nie jest podmiotem wyłącznie uprawnionym do opiniowania w tej materii. Lekarz orzecznik wydaje orzeczenie przewidziane w art. 70 § 1 usp na zlecenie sądu. Choć jego orzeczenie nie może być kwestionowane w trybie właściwym dla postępowania o świadczenia z ubezpieczenia rentowego (niemożliwe jest kolejne orzeczenie komisji lekarskiej oraz sądowe postępowanie odwoławcze przed sądem ubezpieczeń społecznych), to jednak orzeczenie lekarza orzecznika jest tylko środkiem dowodowym, który podlega ocenie. Może być kwestionowane za pomocą innych dowodów. Weryfikacja orzeczenia lekarza orzecznika jest dopuszczalna. Sędzia może je kwestionować i to w kierunku potwierdzenia albo zaprzeczenia niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego.

Po wtóre nie można wykluczyć sporu, który doprowadzi do sytuacji takiej jak w tej sprawie, to znaczy, że Sąd Najwyższy zakwestionuje uchwałę o przeniesieniu w stan spoczynku i po jej uchyleniu sprawa zostanie przekazana do ponownego rozpatrzenia. Przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpatrzenia (*verba legis* - art. 13 ust. 5 ustawy o KRS), może być mylące, gdyż nie jest ona organem prowadzącym postępowanie lecz zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o KRS rozpatruje tylko wniosek o przeniesienie sędziego w stan spoczynku. Innymi słowy nie jest to postępowanie „inkwizycyjne” Rady, lecz zawsze uwarunkowane jest określonym wnioskiem o przeniesienie sędziego w stan spoczynku. Zatem nietrafny jest zarzut, iż na podstawie § 18 ust. 2 rozporządzenia zakres uzupełnienia wniosku powinien być ściśle określony przez Radę, gdyż przepis ten dotyczy innej sytuacji, czyli uzupełnienia materiałów sprawy a nie określenia jaką treść winien mieć wniosek o przeniesienie sędziego w stan spoczynku.

Po uchyleniu uchwały z 12 września 2006 r. Rada mogła zwrócić się do Prezesa Sądu Okręgowego w [...] o uzupełnienie wniosku o przeniesienie w stan spoczynku przez przedstawienie Radzie uzasadnienia wniosku Kolegium tego Sądu w tym przedmiocie oraz opinii biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zweryfikują orzeczenie lekarza orzecznika z 31 lipca 2006 r., zgodnie z uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2007 r. Innymi słowy skoro uchwała oparta na pierwotnym wniosku została oceniona jako niezgodna z

prawem, to dalsze postępowanie warunkował kolejny wniosek Kolegium Sądu Okręgowego.

Odnosząc się do zarzutu odwołania należy stwierdzić, że po uchyleniu przez Sąd Najwyższy uchwały o przeniesieniu w stan spoczynku z powodu uznania sędziego za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków nie jest wymagane ponowne wydanie orzeczenia przez lekarza orzecznika, gdyż takiej samej wymaganej oceny mogli dokonać biegli sądowi. Nie musiał być powtórzony etap postępowania przed lekarzem orzecznikiem i nie doszło przez to do nieważności postępowania poprzez naruszenie art. 70 i 71 § 2 usp oraz art. 379 k.p.c. w związku z art. 193 k.p.c. Przez badanie, o którym mowa w art. 71 § 2 w związku z art. 70 § 2 usp, należy rozumieć nie tylko badanie przez lekarza orzecznika ZUS lecz także wszystkie dalsze rodzaje badań niezbędnych do oceny niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego.

Jeżeli właściwe kolegium nie odstąpi od pierwotnego wniosku to sprawa jest ta sama, nie tylko wobec uchylenia jej do ponownego rozpatrzenia ale dlatego, iż nadal znaczenie ma ocena niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego. To samo postępowanie prowadzone po uchyleniu poprzedniej uchwały nie musi być rozpoczynane od ponownego orzeczenia lekarza orzecznika. Nie oznacza to, że w efekcie musi dojść do powtórzenia wniosku o przeniesienie w stan spoczynku na tej samej podstawie faktycznej i prawnej, gdyż w wyniku badania może się okazać że nie ma ku temu zdrowotnych przyczyn. Jednakże sędzia może też odmówić poddaniu się badaniom i wówczas sytuacja ta jest uregulowana w ustawie, gdyż sędzia może być przeniesiony w stan spoczynku jeżeli bez uzasadnionej przyczyny nie poddał się badaniu o którym mowa w art. 70 § 2 usp. Uzasadniona jest więc wykładnia funkcjonalna tego przepisu z uwagi na rozwiązanie wynikające art. 180 ust. 3 Konstytucji, prowadząca do normy, że badań medycznych w zakresie oceny trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego nie można redukować tylko do orzeczenia lekarza orzecznika ZUS (art. 70 § 1 usp). Chodzi bowiem o prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, co wymaga pełnych ustaleń i ocen medycznych. Trudno też byłoby wymagać od lekarza orzecznika zmiany stanowiska, które uprzednio przedstawił po konsultacji z lekarzem specjalistą. Zatem norma z art. 71 § 2 usp, zwłaszcza w sytuacji po uchyleniu poprzedniej

uchwały o przeniesieniu w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 usp, winna obejmować także badania zlecone biegłym lekarzom. Odmowa poddania się tym badaniom może uzasadniać przeniesienie w sędziego w stan spoczynku z tej przyczyny.

W tej sprawie niepoddanie się badaniom uzasadniało zmianę pierwotnego wniosku, a ściślej wystąpienie z nowym wnioskiem o przeniesienie w stan spoczynku na podstawie art. 71 § 2 usp. Ze względu na odmowę poddania się badaniom niemożliwe było sporządzenie wniosku odpowiadającego wymogom § 25 rozporządzenia. Skoro sędzia odmówiła poddaniu się badaniom to mogła zmienić się podstawa przeniesienia jej w stan spoczynku.

Rozważeniu podlegało jedynie czy sędzia nie poddała się badaniom bez uzasadnionej przyczyny (art. 71 § 2 usp).

Odwołanie w tym względzie zarzuca nieważność postępowania ze względu na naruszenie art. 379, 281 w związku z art. 49 k.p.c. przez niewyznaczenie biegłych z „innego miasta celem zachowania pełnej bezstronności” (pisma skarżącej z 13 czerwca 2007 r.). Rzecz jednak w tym, że niezależnie od rozwiązań jakie się zaakceptuje (procedury administracyjnej czy cywilnej), to nie ma instytucji generalnego wyłączenia wszystkich sędziów i tak samo biegłych sądowych z danego okręgu (in gremio). Każdorazowo, zwłaszcza że odwołanie wskazuje na przepis art. 49 k.p.c., wniosek o wyłączenie może obejmować tylko wskazaną indywidualnie osobę. Tak się nie stało, gdyż o ile w pierwszych pismach sędzia wносиła o wyznaczenie biegłych z listy sądowej z innego niż [...] miasta, to po wyznaczeniu w 2009 r. biegłych brak było jej wniosku o ich wyłączenie. Sędzia nie stawiała się na badania i nie wносиła o wyłączenie wyznaczonych personalnie biegłych. Powołany w odwołaniu § 6 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z 24 stycznia 2005 r. w sprawie biegłych dotyczy definitywnego zwolnienia biegłego z funkcji a nie indywidualnego wyłączenia w konkretnej sprawie.

Niezasadnie też odwołująca się uważała, że jej badanie mógł przeprowadzić tylko psychiatra bez psychologa. Kolegium mogło uznać i wskazać za konieczną również opinię biegłego psychologa. Nie stanowiło to rozszerzenia postępowania, gdyż cel badania pozostawał ten sam, czyli ocena zdrowotnej zdolności do

pełnienia obowiązków sędziego i opinia tych biegłych stanowiła środek dowodowy w pełni uprawniony.

Ze względu na zmianę podstaw wniosku o przeniesienie w stan spoczynku KRS nie musiała oceniać zarzutów kierowanych do metodycznej i merytorycznej strony badań poprzedzających wydanie pierwszej uchwały (uchylonej). Natomiast po zmianie wniosku podjęcie uchwały o przeniesieniu w stan spoczynku było następstwem niepoddania się badania lekarskim. Nie został naruszony § 20 ust. 1 rozporządzenia, gdyż Rada rozważyła istotne okoliczności które pozwalały przenieść sędzię w stan spoczynku na podstawie prawnej powołanej w skarżonej uchwale. Podobnie § 20 ust. 3 rozporządzenia, gdyż uzupełnienie materiałów sprawy pozostawia Radzie. Nie mogło to polegać na jej decyzji „czy akta mają być okazane biegłemu i jakie”, gdyż przepis ten dotyczy uzupełnienia materiałów bezpośrednio przed podjęciem uchwały w indywidualnej sprawie, a nie prowadzenia postępowania, które jak wskazano w tej sprawie wyznaczał wniosek Kolegium o przeniesienie w stan spoczynku.

Zgodne z prawem wezwanie do poddania się badaniom przez biegłych lekarzy nie może być jednocześnie uznane za naruszenie przepisów o dobrach osobistych (art. 11¹ k.p. w związku z art. 23-24 k.c.), skoro jak zauważono jest to obowiązek służbowy sędziego, a badanie to w okolicznościach sprawy było wymagane.

Skierowanie sędziego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS na podstawie art. 70 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) jest czynnością dokonywaną w ramach stosunku służbowego, do której uprawniony jest prezes właściwego sądu (wyrok Sądu Najwyższego z 10 maja 2006 r., III KRS 3/06, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 177).

Z powyższych motywów odwołanie zostało oddalone na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 13 st. 6 ustawy o KRS.